

[Freddy Madsen.]

debat er udtryk for en enorm proportionsforvængning. Store og afgørende spørgsmål, der omfatter f. eks. hele arbejdsmarkedet, kan klares i løbet af en 2-3 dage og nætter herinde i tinget, men nu har vi i snart mange måneder diskuteret frem og tilbage om karakterskalaer.

Jeg har udtrykkelig i den debat, vi havde sidste gang, givet udtryk for mit partis standpunkter, og dem skal jeg ikke gentage. Jeg vil blot gøre et par bemærkninger ved denne lejlighed om, hvad formålet kan være fra fru Tove Nielsen og andre til højre i salen med at føre denne debat videre. Det er vel ikke nogen stor sag, den her, men det viser, at man langt ned i detaljer er parat til at kæmpe for synspunkter, der skal opretholde sorteringssystemet med alle de følger, det også har på længere sigt af social karakter. Enhver kan se, at 13-skalaen anvendt på de to kurser, man har i folkeskolen, vil udvikle og cementere det sorteringssystem, vi altid har haft, men som man påstod skulle om ikke forsvinde så i hvert fald væsentligt afdæmpes i den nye folkeskolelov. Men det er vel karakteristisk, at den eneste, som i arbejdsgruppen under uddannelsesrådet har taget forbehold, er repræsentanten for arbejdsgiverne. Hermed har man vel også noget af forklaringen på, hvorfor fru Tove Nielsen med så stor ihærdighed kører denne sag frem.

Nu har jeg ikke nogen forventninger om, at det gør dybere indtryk på fru Tove Nielsen, hvad jeg mener i denne sag. Derfor skal jeg tillade mig at citere, hvad et pænt borgerligt blad som Aarhus Stiftstidende mener om den sag. Efter at man i en ledende artikel har harceleret over, at denne sag stadig væk, som man siger, kører tomgang her, siger man:

»Tove Niensens fornærmede attitude er ikke overraskende. Sammen med andre borgerlige partier er hendes parti, venstre, på det seneste blevet bannerfører for en uddannelsespolitik af sort reaktionært tilsnit«.

Det siger Aarhus Stiftstidende om den uddannelsespolitik, som partiet venstre og fru Tove Nielsen står for. Det er hårde ord i december, også hårdere end jeg havde turdet bruge, men når Aarhus Stiftstidende siger det, så kan jeg da godt erklære mig enig. Det fortæller noget om, hvad det her drejer sig om. Jeg forventer ikke, at det gør indtryk på fru Tove Nielsen, men det kunne dog være, at det kunne vække til eftertanke andre steder.

Steen Folke (VS):

Nu kan det være nok! Vi er mange, der mener, at den slendrian, som præger hele samfundet, nu må være slut, den slendrian, der præger ikke mindst vore børn og unge. Opdragelsen må ind i fastere baner. Autoritet og disciplin er begreber, som er så godt som ukendte for vore børn og unge. Skolen er præget af disciplinkrisen. Eksamen er som bekendt ikke, hvad den har været, og nu er der snigende bestræbelser på at udhule karaktersystemet, som er så afgørende for karakterdannelsen. – Nå for pokker. Jeg kan se, jeg har fået fat i det gale manuskript. Det er udarbejdet, da vi for nogle måneder siden havde den sidste store debat om dette for samfundsudviklingen så uhyre centrale spørgsmål.

Skal vi have en 5 trins karakterskala eller en 10 trins karakterskala? Det er spørgsmålet. Hvis da ikke de radikale vil foreslå en 7 trins skala for at give det samarbejdende folkestyre endnu en chance.

Kunne vi ikke vedtage, at folketinget fast mindst to gange om året skal debattere karaktergivningen? Arbejdsløsheden og betalingsbalancen magter folketinget jo alligevel ikke at gøre noget ved. I stedet kunne man debattere et område, hvor folketinget virkelig kan vise, hvilken magt det besidder, magten til at diktere skolerne nogle helt urimelige karaktersystemer. I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at en 5 trins skala og en 10 trins skala, som 13-skalaen jo er, i princippet er lige urimelige. Der er kun tale om gradsforskelle.

Den grundlæggende misere stammer fra det meningsløse kompromis om folkeskoleloven mellem SF og venstre. Det er meningsløst at vurdere børn, som har modtaget forskellig undervisning på henholdsvis grundkursus og udvidet kursus, efter samme målestok. Det er vel at mærke meningsløst, hvad enten der er 5 eller 10 trin på målestokken. Dette understreger urimeligheden i, at ministeren spilder vores tid med sin redegørelse.

Men på den givne foranledning vil jeg gerne gentage, at VS i det hele taget er modstander af karaktergivningen. Jeg har til dagens ordførere omdelt en Radisehistorie, som udmærket demonstrerer karaktergivningens meningsløshed. Jeg tillader mig at citere Sørens Bruns søster, Nina, der spørger: Blev jeg bedømt efter mit talent? Skal jeg dømmes for mine geners fejl? Eller blev jeg bedømt efter min